

[Kristen Amby.]

ved Etagebyggeriet, som man her har gjort. 60 Mill. Kr. til Etagebyggeri, 24 Mill. Kr. til Parcelbyggeri af den ene eller den anden Art. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren*). Er det ikke rigtigt? (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: 36 Mill. Kr.). Saa tager Ministeren Landbrugsministerens Forslag, som vi forleden behandlede, med. Man maa undskylde mig, at jeg her holder mig til det Lovforslag, der nu ligger paa Bordet, og efter det er det 24 Mill. Kr. til Parcelbyggeri og 60 Mill. Kr. til Etagebyggeri, hvoraf endda kun en Fjerdedel af Lejlighederne regnes at skulle bebos af børnerige Familier.

Jeg siger, at ud fra disse Hovedsynspunkter synes vi ikke, dette Lovforslag er godt.

Jeg vil ogsaa sige, at selv om Forslaget teknisk er bygget op analogt med Loven af 11. April 1933, forekommer det meget mærkeligt, at man ganske kategorisk har udelukket det private Byggeri fra at faa Andel i disse Laan. Efter Loven af 1933, hvor det drejer sig om i alt 27—28 Mill. Kr., var der dog stillet 8 Mill. Kr. til Raadighed. Formaalet maa dog vel være at faa Byggeriet i Gang netop for de Kategorier af Mennesker, det her drejer sig om, og kan det private Byggeri gøre det, hvorfor kan det saa ikke faa Lov til at faa Andel i disse Laan?

Angaaende selve Forslaget om Parcelbyggeri, som vi altsaa principielt kan slutte os til, vil jeg gerne sige, at jeg synes, at disse Huse er alt for dyre. Her regnes med, for ikke at nævne det højeste Tal, 12 000—14 000 Kr. her i Hovedstaden, men det er jo de rene Haandværkerudgifter. Nu ved jeg ikke, hvad dette Udtryk dækker over, men det er vel det, man almindeligvis kalder de „skrabede“ Byggeomkostninger. Dertil kommer altsaa Grunden, og dertil kommer, formoder jeg da, almindelige Omkostninger, Arkitekthonorar, Ingeniørhonorar, Anlæg af Have og Prioriteringsomkostninger, og de er meget store netop for det lille Parcelbyggeri. Det er bekendt, hvor vanskeligt det er netop for det lille Parcelbyggeri at faa placeret sekundære Prioriteter. Første Prioritet er i Regelen ogsaa lille, saa der vil ogsaa blive ret store Omkostninger. I Virkeligheden maa man regne med, at disse Enfamiliehuse, naar de staar færdige, vil koste 16 000—18 000 Kr. Selv om nu dette, at der efter § 27 og i øvrigt ogsaa efter Skattelettelsesparagraffen gives en Nedsættelse i Rentebetalingen for Statens Laan — det kan dreje sig om 30 pCt. eller mere af hele Beløbet —, betyder, at den aarlige Boligudgift bliver noget mindre for

de børnerige Familier, bliver det efter min Mening alligevel for dyrt. Da synes jeg bedre om den ene Million — selv om jeg altsaa synes, det er for lidt —, der er stillet til Raadighed for Byggeri i de rene Landdistrikter sammen med de Midler, der er stillet til Raadighed gennem det Forslag, som den højtærede Landbrugsminister forleden Dag fremsatte, og som er behandlet her i Tinget.

De almindelige Betingelser i § 14 kan se meget fornuftige ud, men jeg er ligesom den ærede foregaaende Taler bange for, at særlig Stk. 2 og i øvrigt ogsaa Stk. 3 vil medføre, at vi faar et uhyre Omsvøbsdepartement. Naar Andragender om Laan skal ind til Kommunalbestyrelsen og gennem hele denne Skærsild, saa ved vi, hvor længe det vil være — efter min Mening alt for længe. Dertil kommer, som det allerede har været berørt i een Henseende, Spørgsmaalet om Forholdet mellem Kommunerne. Hvis en Familie, der bor her i Kommunen, ønsker at bygge ude i en anden Kommune, hvilken Kommune er det saa, der skal anbefale ham? Efter mit Kendskab til Kommunerne faar man ikke den Kommune, han vil flytte ud til og bygge Hus i, til uden videre at anbefale ham; de kender ham jo ikke, vil de sige. Og vil Københavns Kommune anbefale, at en af dens Skatteydere flytter uden for Byen? Hele dette Spørgsmaal om Forholdet mellem Kommunerne er heller ikke taget med her.

Man spørger sig selv, om der da ikke er en rationel Vej, naar man har et bestemt Hovedsynspunkt i dette Spørgsmaal, og det er der. Det er ikke noget, jeg har fundet paa, det følger af Sagens Natur. Man skal for det første have Folk ud der, hvor Jorden endnu er billig, men det har det offentlige aldrig rigtig haft nogen Forstand paa. Man har ladet Grundene ligge og modne, til de blev alt for dyre. Det er ikke saa mange Aar siden, at en Grund, liggende 7 km fra Raadhuspladsen, blev købt af Kreditkassen nogenlunde til Landbrugsjordens Værdi, 1 000 Kr. pr. Td. Land. 3 Aar efter var den handlet til 50 pCt. derover, før endelig Staten traadte til.

For at faa Folk ud, hvor Jorden er billig, og dermed faa Omkostningerne for Byggeriet ned — disse 16 000—18 000 Kr.s Huse er alt for dyre —, er der et Spørgsmaal, som maa ordnes rationalt, og det er Trafikspørgsmaalet. Det tekniske er ordnet. Fra Birkerød til København kan man køre paa 29 Minutter, det tager ikke længere end at komme fra Brønshøj herind. Teknisk er der intet i Vejen for, at Befolkningen kan